

MISTERIS A L'HOSPITAL

DAVID LOZANO

MAYRA BRÒCOLI

L'ESTRELLA INVISIBLE

edebé

MISTERIS A L'HOSPITAL

**MAYRA
BRÓCOLI**

L'ESTRELLA INVISIBLE

MISTERIS A L'HOSPITAL

MAYRA BRÓCOLI

L'ESTRELLA INVISIBLE

DAVID LOZANO

Il·lustracions de David Guirao

edebé

Títol original: *La estrella invisible*
© David Lozano, 2019
© Il·lustracions: David Guirao
© Traducció: Martina Garcia Serra

© Ed. Cat.: Edebé, 2019
Passeig de Sant Joan Bosco, 62
08017 Barcelona
www.edebe.com

Atenció al client: 902 44 44 41
contacta@edebe.net

Directora de Publicacions: Reina Duarte
Editora de Literatura Infantil: Elena Valencia
Disseny de la col·lecció: Book & Look

Primera edició, maig 2019

ISBN: 978-84-683-4269-6
Dipòsit legal: 7930-2019
Imprès a Espanya
Printed in Spain
EGS – Rosari, 2 – Barcelona

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser realitzada amb l'autorització dels seus titulars, llevat d'excepció prevista per la llei. Dirigeixi's a CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos) si necessita fotocopiar o escanejar fragments d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 45).

ÍNDEX

1.	Bròcoli marcià	7
2.	El Vestidor dels Absents	13
3.	Els melan-còlics.	18
4.	La mossegada del mico banyut	24
5.	La vàlvula del Garrafa.	32
6.	La nana groga	39
7.	Lucas Maggiani, el científic boig	45
8.	Una bossa de mercaderies perilloses	52
9.	La brocolitis aguda no marxa	58
10.	L'arma secreta de l'Intrigues	62
11.	Un càntir tecnològic i una manxa amb tub d'escapament	68
12.	El càntir desgravitador	76
13.	La manxa de fer boira	84
14.	La curació d'en Rubèn i el cul de l'Immens Paco	91
15.	El guaita al pal major.	97
16.	El satèl·lit-destorb	103
17.	La fugida de la Mayra Bròcoli	106
18.	Peròxids, amperes i guants	112
19.	Anió, bimetàl·lic i al·lotropia.	117
20.	L'esperança d'una astrofísica.	124
21.	Una distància de milions de quilòmetres	128

22.	El tele-calidoscopi	133
23.	La tempesta de confeti.	138
24.	Estrelles i dunes de confeti	144
Epíleg		151

Bròcoli marcià

La Mayra, coneguda com Mayra Bròcoli per la seva espessa cabellera en forma de mata, fa setze dies que està ingressada a l'hospital.

Més de dues setmanes dormint a l'habitació 806!

Amb tantes hores de llit, els seus cabells han acabat assemblant-se a un bròcoli marcià, aixecats d'una banda i enfonsats de l'altra. Fins i tot un ble li surt pel clatell i s'aguanta dret en horitzontal, com una antena. Aquest «pentinat» la converteix en una barreja d'extraterrestre i robot. Per no parlar de com li queda el pijama d'hospital... De fet, la Mayra creu que si anés a una festa de Halloween, no necessitaria maquillar-se per fer por. O pena. O totes dues coses.

Tal com va, n'hi hauria prou. Espatlla molt estar malalta.

Ella hi pensa un moment. Per què encara se sorprèn del seu aspecte, després de setze dies allà? S'hi hauria d'haver acostumat, però es continua sorprenent cada matí quan s'aixeca.

—Aquesta soc jo? —es pregunta davant de la seva silueta.

I sí, sempre ho és.

Encara sort que el mirall del lavabo no respon, com passa al conte de la Blancaneu. Si pogués fer-ho, segur que li diria alguna cosa com ara: «Tira't una mica enrere, que amb aquesta fila espantes».

La Mayra ho confirma: les malalties no afavoreixen gens. I com més duren, pitjor.

Malgrat tot, ella és tan optimista que, cada dia, salta del llit convençuda que haurà recuperat la imatge que tenia quan es trobava bé.

I no. Això no ha passat cap dels setze matins que fa que és allà.

Ho haurà de continuar intentant! La Mayra Bròcoli no es rendeix. No perd mai l'esperança. A més, ha après a riure's de la seva pròpia aparença. S'ho pren amb humor perquè és la millor medicina. Ho ha comprovat: quan riu, l'ànim li millora i es torna a sentir guapa.

—Àvia!

La Mayra la crida per segona vegada, però la dona s'ha adormit al sofà de l'habitació i no respon. Com vol que la senti, si ronca com un elefant amb la trompa embussada? Un elefant de vuitanta-cinc anys, a sobre.

Aquesta situació és, a més de la seva imatge matutina penosa, una altra de les rutines de l'hospital: la seva àvia arriba al matí, ben d'hora, per fer-li companyia. Aleshores els pares de la Mayra fan un petó a la seva filla, s'acomiaden i se'n van a treballar. A continuació l'àvia s'asseu al sofà, es posa a llegir una revista i s'adorm al cap de cinc minuts.

No falla.

És el que passa els dilluns, els dimarts, els dimecres, els dijous i els divendres.

Encara sort que el que compta és la intenció, perquè la companyia, allò que es diu companyia, la seva àvia n'hi fa ben poca, a la Mayra. I això que, encara que ho dissimulin, tota la família està molt preocupada per la seva salut.

En aquesta ocasió, la Mayra prefereix no despertar-la; per això busca altres distraccions. Decideix aixecar-se del llit per contemplar-se una altra vegada al mirall del lavabo. S'ha de tenir molta moral per fer una cosa així, en el seu estat. Malgrat això, la Mayra es calça les sabatilles i avança disposada a recrear-se en el seu aspecte robòtic-marcia.

Davant del seu reflex al vidre, la nena descobreix alleujada que, aquesta vegada, no n'hi ha per tant. Manté la pal·lidesa, això sí, però els seus ulls, grossos i verds, brillen molt vius sota aquells cabells de bruixa hiperactiva sense escombra. Qualsevol pensaria que continua sent humana, fins i tot. La Mayra deixa anar una rialleta que tampoc interromp el son de la seva àvia. Caldria una explosió nuclear de vint megatones per aconseguir-ho. Després intenta allisar-se els cabells amb un raspall, sense èxit. Al final es fa les cues de sempre. Ha après a reconèixer els símptomes de la seva malaltia, que ha batejat com «brocolitis aguda» fins que descobreixin quina és.

Perquè ningú sap encara què li causa la febre. Ni la seva família ni els seus amics ni els metges. Ningú. Per això fa tants dies que és a l'hospital.

La Mayra pensa que qualsevol malalt sense diagnòstic té dret d'inventar-se un nom per a la seva malaltia. És el que ha fet ella, i n'és un que la fascina: «brocolitis agu-

da». També se li van acudir altres noms com ara «mayritis», «brocolisme»..., però li van agradar menys.

«Estic brocolítica», pensa, exagerant un gest dramàtic davant del mirall.

Sona greu, però confia que no n'hi haurà per tant. La seva malaltia misteriosa provoca esgotament, malestar general i mal de cap.

La temperatura del front li ha començat a pujar. D'aquí a mitja hora es prendrà les pastilles que li toquen i la Mayra es tornarà a tobar millor. S'ha de resistir.

Als seus deu anys, ella no havia estat mai malalta tant de temps. És el que tenen les malalties rares com la que pateix la Mayra, que al principi ningú l'encerta amb la medicina que pot curar-la. Setze dies a l'hospital! Es tracta d'un rècord que no li fa cap il·lusió, tot i que la Mayra amaga un secret que l'ajuda a superar aquestes jornades tan llargues: el Vestidor dels Absents!

Ho pronuncia davant del mirall amb admiració, a sota veu:

—Vestidor dels Absents.

Consisteix en un refugi que hi ha als soterranis de l'hospital, on es custodia el tresor més estrany del món: una col·lecció de roba màgica!

Aquells vestits són com disfresses, però en realitat es tracta de peces autèntiques amb un efecte especial: transmeten l'habilitat de la persona que les va portar per última vegada. Si, per exemple, descobreixes allà la roba d'un dibuixant i te la poses, de sobte ets capaç de dibuixar meravellosament bé. Si tries la d'un aviador, saps pilotar un avió sense problemes.

És al·lucinant. Màgia autèntica.

A la Mayra gairebé se li talla la respiració quan recorda la seva primera visita a aquell racó prohibit: el Vestidor dels Absents.

Va ser increïble...

Podrà tornar-hi?

